

ρίς νά χάση τὴν ἰσορροπίαν, καὶ χωρὶς νά κλαύσῃ.

Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ θαυμάσια διηγοῦντο περὶ τῆς μικρᾶς. Ἡμέραν τινὰ ὁ Κέντουκος ἐλθὼν ἐν-θουσιῶν καὶ ἀσθμαίνων ἐπανελάμβανε·

«Νὰ, μὰ τὴν Θεὸν, τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Τὴν εἶδα τὴν Καλοπόδαρην καὶ κοντὰ τῆς ἕνα γε-ρανοῦ ἔς τὰ γόνατά τῆς καὶ ἐμιλοῦσαν καὶ ἀγγίζε τὸ στόμα τους καὶ μοῦ ἐφάνηκαν σὰν δύο ἄγγελ-λούδια. Νὰ, μὰ τὸν Θεόν! Τί ὠραῖα!»

Καὶ ὄντως χάριν τῆς Εὐτυχίας ἐκελάδουν τὰ πτινὰ, ἐσχίρτων οἱ σκίουροι, ἤνοιγον τὰ ἄνθη. Ἡ φύσις ἦτο ἡ τροφὸς καὶ ἡ σύντροφος τῶν παι-γνιδίων τῆς μικρᾶς. Αὐτὴ ἔστειλε διὰ μέσου τῶν φύλλων ἀκτίνας φωτὸς ζωογονούσας τὸ βρέφος, αὐτὴ ἔστειλε πρὸς αὐτὸ αὔρας εὐώδεις δάφνης καὶ πεύκης. Τὰ γιγαντιαῖα ῥοδόδενδρα ἔνευσον φι-λικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν προστατευομένην αὐτῶν, καὶ τὰ χρυσαῖ ἔντομα ἐδόμβουν ἵνα τὴν ἀποκοιμίσωσι.

Τὸ θέρος ἐκεῖνο ὑπῆρξεν ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῶν κατοίκων τοῦ Βρυχωμένου χωρίου. Αἱ ἐργασίαι τῶν εὐωδοῦντο, τὰ κέρδη τῶν ἐπολλαπλασιαζόν-το, καὶ πῶς ὄχι, ἀφ' οὗ εἶχον ἐν μέσῳ αὐτῶν τὴν Εὐτυχιάν, τὴν Καλοπόδαρην; Προνοοῦντες δὲ περὶ τῆς αὐξήσεως τῶν ὀρίων τῶν καὶ τῆς ἀ-σφαλείας τοῦ χωρίου ἠγόρασαν πλείστας γαίας ἐκ τῶν πέριξ καὶ τὸ περιτειχίσαν. Ὁ δὲ ταχυ-δρόμος ὅστις ἦτο τὸν τρόπον τινὰ τὸ ἐνωτικὸν ση-μεῖον μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, ἐ-διηγεῖτο θαυμάσια πράγματα. «Ἐχουν, ἔλεγεν, ἕνα δρόμον εὐμορφον καὶ καθαρὸν, εἶνε στολισμένα μὲ λουλούδια ὅλα τὰ παράθυρά τῶν καὶ πλύνου-ται οἱ ἄνθρωποι δύο φοαὶς τὴν ἡμέραν ὅλα τῶν εἶνε καλὰ, ἀλλὰ μόνον δὲν θέλουν νά ἰδοῦν ἔς τὰ μάτια τῶν ξένων ἀνθρώπων καὶ τὸ χειρότερον, προσκυνοῦν ἔν' ἀγριοκρίτισον».

Ἡ Εὐτυχία ὁσαῦτάκι αὐξάνουσα ἔφερε τὸν πό-θον ἄλλων νέων βελτιώσεων. Ἀπεφασίσθη νά κτί-σωσι τὸ προσεχὲς ἕκαστον ξενοδοχεῖον καὶ νά προσκαλέσωσιν ἐξ ἄλλης τινὸς χώρας δύο ἢ τρεῖς καλὰς καὶ χορηγήσεις οἰκογενείας, χάριν τῆς Εὐ-τυχίας, διότι ἐφρόνουν ὅτι θὰ εἶνε καλλίτερα ἐὰν ἀναστρέφεται μετὰ γυναικῶν. Τοσαῦτα ἦτο, ὡς βλέπετε, ἡ στοργὴ ἢ ἠσθάνοντο οἱ ἄνθρωποι ἐ-κεινοὶ πρὸς τὴν θετὴν θυγατέρα τῶν ἀφ' οὗ συγ-κατένευσαν νά ὑποχωρήσωσι καὶ νά ἀφήσωσι νά κοιμηθῇ ἡ γνῶμη ἢ εἶχον, ὅτι δῆλα δὴ τὸ γυ-ναικεῖον φύλον εἶνε ἐλαχίστης ἀξίας καὶ ἐν γένει ὅλως διόλου ἀχρηστον. Καὶ ναὶ μὲν εὐρέθησάν τινες ἐναντίοι τῆς προτάσεως περὶ προσκλήσεως ξένων γυναικῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁμοῦ τὸ σχέδιον τοῦτο ἐμελλε νά ἐκτελεσθῇ μετὰ τρεῖς τοῦλά-χιστον μῆνας, ἡ μειοψηφία ὑπεχώρησεν ἐλπί-ζουσα ὅτι πιθανὸν νά ἐπέλθῃ ἀπρόοπτόν τι κώ-λυμα. Καὶ τῷ ὄντι τὸ κώλυμα ἐπῆλθε καὶ πολὺ ταχέως.

Τὸν χειμῶνα τοῦ 1854 οὐδὲν ὅλως θὰ λησμονή-

σωσιν οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν τούτων. Ἡ χιὼν ἐ-κάλυπτε διὰ τοῦ πυκνοῦ χιτωνῶς τῆς τὰ ὄρη, πᾶς ῥύαξ μετεβλήθη εἰς ποταμὸν, πᾶς ποταμὸς εἰς λίμνην, αἱ φάραγγες εἰς χειμάρρους θορυβώδεις καταγεομένους εἰς τὰς κλιτύας τῶν λόφων καὶ πληροῦντας τὴν πεδιάδα δένδρων ἐκρίζωμένων καὶ παντοίων συντριμμάτων. Τὸ πλησίον χωρίον, ὁ Κοκκινόσκυλος δις κατεκλύσθη ὑπὸ τῶν ὑδά-των καὶ τὴν αὐτὴν ἀποπράδα νύκτα ὁ παρὰ τὸ Βρυχωμένον χωρίον ποταμὸς ἐκχειρίσας αἴφνης ἐσάρωσεν ὅλην τὴν τριγωνικὴν κοιλάδα.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀταξίας καὶ ταραχῆς ἦν ἐξ-ἠγειρεν ἡ τῶν ὑδάτων ἀκράταστος ὄρμη, ὁ τριγμὸς τῶν θαυρομένων δένδρων, τὰ σκότῃ ἄτινα ἐχύνοντο μετὰ τῶν κυμάτων ὡς πρὸς καταστρο-φὴν τῶν ἐξαισιῶν ἐκείνων ἀγροικίων, ἐν τῷ μέσῳ λοιπὸν τῆς συμφορᾶς ἐκείνης κατέστη δύσκολον νά συναθροισθῶσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ οἱ κάτοικοι πρὸς κοινήν σωτηρίαν.

Καὶ ὅτε ἀνέτειλεν ἡ ἡὸς ἡ καλύβη τοῦ Στοῦμ-πη κειμένη παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ δὲν ἐ-φαίνετο πλέον, εἶχεν ἤδη παρασυρθῆ ὑπὸ τῶν βρυ-μάτων. Ἀπατέρω ἀνευρέθη μὲν τὸ πτώμα τοῦ ἀ-τυχοῦς κτήτορος τῆς καλύβης, ἀλλὰ τὸ καμάρ, ἡ ἐλπὶς, ἡ χαρὰ, ἡ Εὐτυχία τοῦ χωρίου δὲν ἀ-νευρέθη. Πάντες δὲ ὅσοι ἀπῆλθον πρὸς ἀνευρεσί-νης ἐπανήρχοντο ἤδη τεθλιμμένοι καὶ ἀπαραμύ-θητοι, ὅτε αἴφνης ἠκούσθησαν φωναὶ ἀπὸ τῆς ὄ-χθης τοῦ ποταμοῦ καλοῦσαι αὐτούς.

Πλοιαρίον τι ἀνέπλεε τὸν ποταμὸν φέρον ἄν-δρα ἡμίθανῆ μετὰ μικροῦ παιδίου, ὃν ἀνεῦρε καὶ περισυνήγαγε δύο μίλια μακρὰν τοῦ χωρίου. Οἱ σωτῆρες λεμβοῦχοι ἠρώτησαν ἐὰν αἱ δύο αὐταὶ ψυχαὶ εἶνε ἐκ τούτου τοῦ χωρίου, οἱ δὲ προσδρα-μόντες κάτοικοι ἀνεγνώρισαν τὸν Κέντουκον δει-νῶς τετραυματισμένον καὶ ἄλλον ἐξ ἄλλου, κρα-τοῦντα ὁμοῦς σφιγκτὰ ἐν ἀγκάλας τὴν Εὐτυχιάν τοῦ χωρίου.

Τὸ παιδίον ἦτο ψυχρὸν καὶ ὁ σφυγμὸς του εἶχε σταθῆ.

«Εἶνε πεθαμμένον, εἰπέ τις τῶν παρροστώτων.

— Πεθαμμένον! ἐτραύλισεν ὁ Κέντουκος ἀνοι-ξας πρὸς σιγγὴν τοὺς ἐσθεσμένους ὀφθαλμούς του.

— Ναι, ἀνδρεῖέ μου, πεθαμμένο εἶνε, μὰ καὶ σὺ δὲν πᾶς πίσω.

Μειδίαια ἐφώτισε τὸ δῦον βλέμμα τοῦ ἐκπνέ-οντος Κέντουκου.

«Πεθαίνω . . . μὲ παίρνει μαζί τῆς, καὶ πῆτε ἔς τοὺς συντρόφους πῶς ἡ Εὐτυχία εἶνε ἴδική μου τώρα!»

Καὶ πρὶν ἢ προσθῆσῃ νά προσθέσῃ ἄλλο τι, τὸν παρέσυρε μετὰ τοῦ πολυτίμου φορτίου του τὸ σκιερὸν τοῦ ποταμοῦ ῥέυμα τὸ ἀδιαλείπτως πρὸς τὸν ἄγνωστον Ὠκεανὸν καταφερόμενον! γ**

Ἐλευθέρου ἀνδρὸς ἴδιον τὴν ἀλήθειαν λέγειν.